

добрѣ познаваше срѣдствата, които можеха да склонятъ къмъ изповѣдь и най-коравия прѣстѣпникъ. Моканинътъ самъ като че бѣше усѣтилъ това. И една нощъ, като събра всичкитѣ си сили, съ отчаяния и послѣденъ напѣнъ на Самсона той изкърти желѣзата на прозореца и избѣга. Намѣриха стаята праздна. Отъ Моканина нѣмаше и слѣда. Трѣбваше да се чудятъ само отдѣ той бѣше намѣрилъ тая сила да изкриви желѣзата и какъ бѣше можалъ да се прѣпѣхне прѣзъ една такава малка дупка. Въ отговоръ на това Нейко, макаръ и ядосанъ, се усмихна лукаво и мълчеливо посочи дебелата дрѣнница, която носѣше въ ржцѣтъ си.

Това положение завари и Витановъ. Споредъ него, прѣстѣплението и за конетѣ и за кражбата на вѣнеца въ черква е било вече открито и прѣстѣпниците — извѣстни. Трѣбвало е само повечко умѣние, да се заловятъ и задържатъ. Нови разслѣдвания той не направи и остана глухъ и непрѣклоненъ на всички подучвания отъ страна на кмета. Стариятъ службашъ добрѣ познаваше живота и на много прѣстѣпления той бѣше готовъ да погледне не тъй, както ги прѣслѣдваше законътъ, а както ги прѣцѣняваше обществената съвѣсть. Спрѣмо Гроздана той не прѣдприе нищо. И слѣдъ нѣколко още весели срѣщи съ приятели, слѣдъ много ядене и пиене, той си замина за града, като къмъ направеното разслѣждане се задоволи да прибави само точното описание на чертитѣ и отличителнитѣ бѣлѣзи на избѣгалитъ прѣстѣпници.

Виновността на Гроздана и този пжтъ остана недоказана. Мнозина, разбира се, останаха съ прѣдишнитѣ си подозрѣния къмъ него. Виждаха, че едно щастие само обръщаше много доказателства въ негова полза. Но отъ друга страна, имаше и нѣщо, което тѣ не можаха да разбератъ добрѣ. Защото, каквото и да се говори, Грозданъ бѣше се отнесълъ много чудно къмъ Вълчана. Покойниятъ се разкая и му повърна нивитѣ.